

KUIFJE

24

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

Roald Amundsen en enkele vrienden zoeken een doorgang langs het Noord-Westen. Twee jaar zijn ze er reeds, wanneer ze besluiten door de Straat van Lemaire naar de Stille Oceaan te sterven.

De
ontdekkings-
reizen van
Roald
AMUNDSEN
door
R. Müller

Door de nabekende wateren, er steeds op beducht niet in te slaan te worden door het ijs, vorderde de « Gjøa » slechts langzaam. Op 17 Augustus 1905 lag het schip voor het eiland Jenny. De weg van daar naar Berings was gekend. De « Gjøa » had dus werkelijk de weg langs het Noord-Westen gevonden.

Reyn Huser

Op 27 Augustus bemerkte de uitkijk twee hoge ijsbergen... een schip! Een schip! Sedert twee jaar had de bemanning van de « Gjøa » geen vaartuig meer gezien.

Het was een walvisvaarder van San Francisco. Toen kapitein Mac Kenna hen kwam groeten, besefte Amundsen dat zijn onderneming geslaagd was: voor het eerst ontmoette een vaartuig dat van de Atlantische Oceaan kwam een schip van de Stille Oceaan in het Hoge Noorden!

Goed nieuws kon Mac Kenna echter niet brengen. Er was meer ijs dan gewoonlijk en hij gaf Amundsen de raad te ankeren in King-Point en daar te overwinteren.

Amundsen besloot de kapitein van de walvisvaarders en enkele Eskimo's naar de Grote Meren te volgen om brieven weg te brengen...

Achter de huilende, uitgehongerde honden, door woeste sneeuwstormen, trok Amundsen door Fort Yukon, stak de bergketen van Brooks over en liep 800 km. af...

Het was een uitputtende tocht, maar Amundsen vond het heerlijk z'n benen te kunnen gebruiken en zijn ogen langs de blauwe hemel, de zilveren meren en de groene dennen te laten glijden...

Zie koersrijde

Hij verliet Eagle-City, een dorp van trappers en goudzoekers, en stuurde een telegram naar Oslo om zijn overwinning mee te delen...

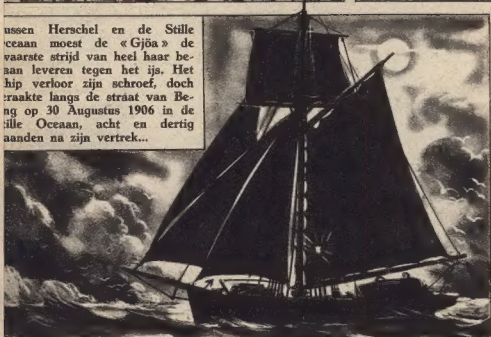
Einde Maart 1906 was Amundsen weer te King-Point en vond er zijn trouwe vriend Viik in stervensgevaar. Op 4 April, de dag waarop enkele vogels de naderende Lasse aankondigden, moest men hem begraven.

een bezoek brengen en daarna kwam ook de Royal North-West Mounted Police aan boord om de ontdekingsreizigers te groeten. Op 10 Juli stak de «Gjøa» weer in zee.

ussen Herschel en de Stille Oceaan moest de «Gjøa» de laatste strijd van heel haar bestaan leveren tegen het ijs. Het schip verloor zijn schroef, doch vrakte langs de straat van Bering op 30 Augustus 1906 in de Stille Oceaan, acht en dertig maanden na zijn vertrek...

Later zouden de zeelui de «Gjøa», het eerste schip dat langs het Noord-Weeten naar San Francisco voer, in triomf naar het park van de Gouden Poort dragen. Daar kan men het thans nog zien en het zijn de vogels die in zijn masten hun hooi had fluiten...

Amundsen genoot een geestdriftige ontspanning te Oslo. Daarna ondernam hij een toeristenreis om zijn schulden te betalen en een nieuwe expeditie uit te rusten...

Al de hoofdsteden van het vasteland, ondermeer Amsterdam en Brussel, begroetten de koene poolreiziger hartelijk en overal luisterde men naar het boeiend relaas van Amundsen...

Waar zou Amundsen nu naartoe gaan? Shackleton, Charcot en Scott waren van de Zuidpool teruggekomen en dus was de weg vrij. Doch indien Nansen van plan was die kant op te gaan, wou Amundsen niet als zijn rivaal in zee steken...

Nogmaals naar het Noorden? Scott was er reeds en ook Erikson en de Amerikaan Peary, die er in 1905 in gelaagd was de Noordpool tot op drie honderd km. te benaderen...

Einde 1907 bracht Amundsen een bezoek aan Nansen en deelde hem mede, dat hij zich met de «pakk» mee wou laten drijven zoals Nansen het met de «Fram» had geprobeerd.

Met een zeehondenvogel van dezelfde tonnage als de «Gjøa» en een handvol kleine zeelui naar ik door de straat van Bering en...

Onmogelijk! Tussen het ijs zou je boot springen zoals de «Jeannette» van de Long in 1879...

HET HAD OOK SLECHT KUNNEN AFLOPEN

TE Montpellier, in Zuid Frankrijk, werd voor enkele weken een bank overval. Iedereen was er rustig aan 't werk, toen plotseling een tiental gemaskerde jonge kerels de soezelende portier opzij duwden en met de revolver in de vuist in de grote hall van het bankgebouw binnendrongen.

— Handen omhoog! riep een van de gangsters.

De schrijf- en rekenmachines vielen stil. Iedereen stak verbaasd en angstig de handen omhoog.

— Vooruit wat vlugger, de handen omhoog!

In de algemene verwarring zag een bediende de kans de elektrische bel in werking te brengen en de deuren van het bankgebouw automatisch te sluiten.

De gangsters zaten in de val. Op dat moment greep de kassier zijn wapen.

— Schiet niet, 't is maar om te lachen! roept de leider van de groep.

De jonge gangsters stieken hun revolvers op zak en begonnen te lachen. In enkele ogenblikken worden ze door de klanten en het bankpersoneel overmeesterd en ontwapend.

Inderdaad, het bleek maar een «grap» te zijn van een groep Parijse studenten die een pharmaceutisch congres bijwoonden te Montpellier, zich verveelden, en er niets beters op gevonden hadden dan een bankoverval te fingeren. De zaak kreeg haar beslag bij de politiecommissaris. Ze mogen in ieder geval van geluk spreken dat het geval zo gëindigd is, want het had ook anders kunnen aflopen! Stel je maar even voor, dat de kassier dadelijk zou geschoten hebben! Dan had die domme grap (een andere naam bestaat er niet voor) een tragische afloop gekregen.

Poetsen bakken is pënant. Maar met revolvers spelen, dat is geen grap meer, maar op zijn minst een bewijs van gebrek aan gezond verstand en verantwoordelijkheid ten overstaan van zichzelf en de anderen.

Kuifje

Dirk Beernink, Schiedam. — Neen, Cori is geen historische figuur, maar een creatie van onze medewerker Bob Demoor. Met mijn hartelijkste groeten.

Charles Bosmans, Brussel. — Je verzekering dat je nakomelingen Kuifje binnen 100 jaar nog zullen lezen, heeft me werkelijk ontroerd. In onze Franse uitgave werd een oproep gepubliceerd. Tot genoegen.

Leo De Rijk, Eindhoven. — Hartelijk dank voor de filmpje propaganda die je voor Kuifje gevoerd hebt. «Hoe meer lezers, hoe meer vreugd», is onze leuze. Wees er maar van overtuigd, dat terwijl jij nieuwe lezers werft, wij van onze kant aan de verbetering en uitbreiding van ons blad werken. Met mijn beste groeten.

Guy Devel, Turnhout. — Neen, album «De Sigaren van de «Pharao»» werd ook in het Frans nog niet herdrukt. Wees maar gerust het verschijnen zal in ons blad op voorhand aangekondigd worden. Het heeft me plezier gedaan te vernemen dat je onze tekenverhalen met veel spanning volgt. Hartelijk.

Robert Strijkers, Oostende. — Om een club op te richten moeten de leden die je aanwerft lezer zijn (of worden) van ons blad. (Een abonnement is niet verplichtend.) Verder moeten ze het lidgeld voor de inschrijving betalen: 10 frs. en de

voorzitter van de club moet dan voor ieder lid duidelijk naam, voornaam, adres, geboortedatum vermelden en ons dit alles opsturen. In onze volgende nummers komen we hier op terug.

G. Dias, Wetteren. — Het adres van de Volkswagenfabrieken luidt: Wolfburg, Duitsland. Onze medewerker zal het onderwerp in een van zijn volgende kronieken behandelen. Met mijn beste groeten.

DE KUIFJE'S BON

De KUIFJE'S BON staat op de producten van de volgende firma's:

DE CHOCOLADE
DE PRALINEN
DE BISCUITS
DE TOFFES

MARGARINE
INA

HET BROODSMEERSEL

CHOCOSWEET

TOILETSEEP

KUIFJE

HUISHOUDEZEEP

PALMEX

OOK DE TAFELOLE

PRINSOR

VAN

PALMAFINA

DE CONFITUREN
EN FRUITSIROOP

DE DIEPGEKOOLDE
GROENTEN
EN VRUCHTEN

PRIMA

DE BESCHUITEN

Heudebert

DE DEEGWAREN

Coselli

DE SIROPEN

PROSMANS

EN

PRINCE DE LIEGE

EN

HET WEEKBLAD

KUIFJE

ONZE BRIEVENBUS

Dirk Vermeer, Den Haag. — Kuifjeslezers kunnen aan hun blad medewerken in de rubriek Julie krijgen het woord en verder door regelmatig hun opinie over ons blad mede te delen. Brieven van lezers lees ik steeds met aandacht en genoegen. Hartelijk.

Gilbert van Lancker, Kwarmont. — Ik zie met belangstelling enkele van je tekeningen tegemoet. Lees je veel, Gilbert? En welke boeken lees je liefst? Laat me dat eens weten. Met mijn hartelijkste groeten.

Jacques Vandermeer, Blankenberge. — Hartelijk dank voor je brief. Mijn beste groeten.

Corry van Halten, Tienen. — Nogmaals hartelijk proficiat. Er zullen maar weinig jongens zijn die zo royaal gedacht worden! Voorlopig keren Alex en zijn vrienden niet terug. Er zullen nog vele interessante artikelen over de luchtvaart volgen, want dat is ook een van mijn hobbies. Met mijn beste groeten.

WASP

RAMT
DE « HOBSON »

ENKELE weken geleden kruiste de WASP, een der grootste vliegdek-schepen van de Verenigde Staten, vergezeld van twee destroyers, de RODMAN en de HOBSON, ter hoogte van de Azoren. De schepen namen deel aan de nacht-maneuvres van de Amerikaanse Marine. Op een gegeven ogenblik gaf men op de WASP het bevel in de wind te draaien, daar een vliegtuig wou landen. Het vliegdegerschip draaide en sneed de HOBSON de pas af. Hierop volgde een vreselijke botsing. De destroyer werd letterlijk in twee gesneden en zonk in minder dan vier minuten tijd. Deze tragedie speelde zich af in een inktzwarte, stormachtige nacht en 176 bemanningleden vonden de dood. Slechts 71 opvarenden werden in de moeilijkste omstandigheden gered. De zware olie die over de zeeoppervlakte verspreid was, bemoeilijkte het reddingswerk. In die zwarte, glimmende massa was het haast onmogelijk de drengelingen op te merken, daar ze met zware olie bedekt waren en men alleen hun ogen en tanden kon onderscheiden.

M'n beste Bob,

Wil je weten hoe ik m'n tijd doorbring ? ... Het is heel eenvoudig ! 's Morgens als ik opsta, was ik me met de 's Kuifje's zeep - een goed begin - ik zie Kuifje's baags. M'n beste Kuifje's ontbitt en trek m'n vest aan, die versierd is met een Kuifje's baags. M'n beste Kuifje's is met een school op het hoofd en dan ren ik naar school. Dat zijn de wel verdichtingen. 's Avonds heb ik altijd 'n vreselijke honger. Dadelijk na het eten, trek ik naar m'n kamer aan de ramen hangen Kuifje's gordijnen en maak m'n huiswerk. Als ontspanning schrijf ik medien een brief op Kuifje's schrift - papier !

Met Kuifje is heel m'n dag goed. Beproof het ook eens, je zult zien, het is prachtig !

Jan

EEN DAG
MET KUIFJE

Etas D. LACHENAL
P. Eud. Devroyestraat, 80,
Brussel.

Etas GYSELINGS
Politieke Gevangenen-
straat,
Bosse.

Zeepziederijen
PALMAFINA
Handelstraat, 111,
Brussel.

Fabrieken PELLETIER
Linhoutstraat, 65,
Brussel.

Manufacture J. LEGRAND
Theresienstraat, 41,
Vilvoorde.

Tijl Uifenspiegel

Galnaes heeft vernomen dat Tijl in de hut van Kathelijne verblijft. Hij weet dat de Spanjaarden goed geven voor Tijl's hoofd.

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN

WILLY VANDERSTEEN

Galnaes de viroer begeeft zich meteen naar het stadhuis van Damme, waar hij de plaatselijke Spaanse bevelhebber op de hoogte brengt

Zo... we zouden dus Tijl, de zoon van Claes de kolenbrander, kunnen aanhouden in de hut van Kathelijne, de heks?

Maar, dat ligt niet in mijn bedoeling! Het zou interessanter zijn, indien iemand hem bespiedde en mij van de plannen, die dat Geuzenjong smeedt, op de hoogte bracht! Begrepen?

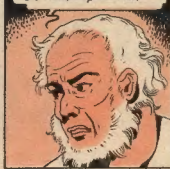
Die nacht brandt er in de hut van Kathelijne nog laat licht. Tijl, Lamme en Hans bespreken de toestand

Wij moeten het toegeven, te land is de strijd van de Prins hopeloos. De hertog van Alva treedt ruwer en ruwer op, steeds komen er meer Spaanse troepen. De edelen worden bang en aarzelen de Prins hun bondgenootschap toe te zeggen

Maar onverbidlijk zal de strijd ter zee worden voortgezet; daar kunnen we de Spanjaarden zware slagen toebrengen. De vloot van de Watergeuzen ligt thans voor Dover en wacht op bevelen

Dit bevel luidt: Strijd ter Zee! De Prins stuurde ons naar Holland om het over te maken. Maar hoe kan ik de Geuzenvloot bereiken indien ze voor de Engelse kust ligt?

In het Zwijn ligt een Spaans schip vastgevroren in het ijs dat moeten we bijkomen

Neleke, er moet wat hout op het haardvuur gelegd worden. Zal ik het halen?

laat maar, Tijl. Ik doe het zelf wel!

Nele verlaat de woonkamer en loopt naar de stallen

Ze verzamelt de houtblokken als ze plotseling een verdacht gerucht hoort en opschrikt

In de lichtschijn van de lanterna bemerkt zij de voeten van een man... Deze voelt dat hij gezien werd...

Geen kreet, geen beweging, of ik schiet!

(Wordt voortgezet.)

Hij was lang en mager als een stelloper en had een kop van een adelaar...

Ziehier was jullie vorige maal konden lezen...

Augustus 1914. Enkele jongelui die een vacante reis maken aan boord van de « Espérance », werden verplicht over te stappen op het Duits kaperschip « Kronprinz », dat in de Rode Zee opereert...

torolie en gepekelde haring. Aan de zoldering wiegden acht zeildoeken hangmatten.
— En hier zullen wij nu moeten leven, kreunde de kleine Bertrand, ik zal de gevangenschap niet overleven...

— Hier, eet een stuk, antwoordde Meersmans troostend, en stopte Bertrand wat chocolade in de hand die door de hitte bijna vloeibaar was.

— Hou op met dat gezeur, onderbrak Firmin optimistisch. *A la guerre comme à la guerre!* Tot hertoe is alles goed verlopen en ik vind dat er pit zit in dat avontuur!

Toen ging de deur open en een officier met gouden galons kwam binnen, gevolgd door de luitenant, die ons op de « Espérance » was komen halen.

— Kommandant baron Victor-Friedrich von Falkenberg, zo stelde de luitenant zijn overste voor en bracht de hand ten groot aan zijn kepi. Kommandant von Falkenberg was lang en mager als een stelloper, had de kop van een adelaar doch de trekken van zijn getaand zeemansgezicht verrieder

ROMAN VAN YVES DUVAL
GEILLUSTREERD
DOOR ALBERT WEINBERG

EEN HEEL JAAR VACANTIE

Wie haalt het?

NAUWELIJKS hadden we ons op de brug van het Duitse schip gehesen, of de kuaal van een ontploffing rolde over het water, enkele seconden later gevolgd van een tweede slag. Het tegen de flank van de ongelukkige « Espérance » geplaatste dynamiet ging de lucht in. De cargo trilde van boeg tot achtersteven en kapeisde langzaam langs stuurboord. Terwijl wij haastig onze bagage uit de kisten en pakken, die de matrozen aan dek hadden gebracht, oppikten helde de « Espérance » meer en meer over tot ze vertikaal in het water stak. Dan verdween de boot snel in de golven. Het laatste wat we zagen was haar wrapperend paviljoen op de achtersteven...

De bemanning van de « Espérance », die plaats genomen had in een reddingsboot, roeide uit alle macht om niet naar de haaienkelder gezogen te worden. De sloep was niet ver uit de buurt toen we hoorden roepen:
— Donnerwetter, Englischer Kreuzer!

De uitkijk had aan de horizon de lichten van een schip bemerkt. Het jacht dat ons had opgepikt werd vliesgenvlugg opgehaald, de machines begonnen te ronken, de schroeven draaiden krachtig en het Duitse kaperschip kledde vlugger en vlugger de golven. De bemanning van de « Espérance » werd aan haar lot overgelaten.

De kwartiermeester had ons naar ons logement geleid, een soort van kajuit op het tussendeck, door een houten schutsel in twee verdeeld. De hut was ongeveer vier meter lang en vier meter breed, de hitte was er haast ondraaglijk, men rook er zware mo-

de rasechte heer. Hij knikte even en zei dan:

— Heren, welkom op de « Kronprinz », hulpkruiser van Zijne Majesteit de Keizer. Ik hou erg veel van uw land en heb er dikwijls verbleven. Vergeet de ietwat pijnlijke omstandigheden waarin wij elkaar ontmoeten. Ik hoop dat u zult begrijpen dat ik niet anders kon handelen en dat ik ook verplicht ben tegenover u enkele maatregelen te treffen, die wellicht niet aangenaam zijn. Luitenant Müller zal zich met u bezig houden. Ik vraag u hem zijn taak te vergemakkelijken.

M. Daelmans oordeelde dat het nodig was hoffelijk en waardig te antwoorden: « Kommandant, ik dank u in naam van mijn leerlingen voor het onthaal, doch ik geloof, dat het mijn plicht is met klem te protesteren tegen het feit dat u ons, ongewapende toeristen, als gevangenen behandelt... »

— Herr Professor, onderbrak de baron, was u liever met de « Espérance » naar de kelder gegaan? Er restte mij geen keuze! Uw hechtenis zal trouwens niet lang duren. Binnen acht dagen staan onze legers, Parijs en over veertien dagen in Londen en Moskou! Mijn voorraan is Victor en u weet wel, mijnne heren, dat Victor overwinnaar betekent. Met een klein aristocratisch lachje en zeer waardig vertrok hij.

Wij maakten het ons zo makkelijk als het in die kleine ruimte mogelijk was. Wanneer men zich door een kameraad liet optillen, kon men door een van de twee getraliede patrijsporten kijken die onze kajuit verlichtten. Die nacht konden we echter alleen het loodgrijze water zien waarop hier en daar een straal maanlicht viel.

Eindelijk lagen we allen in onze hammen. Fons Meersmans manoeuvreerde met zijn dikke buik een paar keer in de verkeerde richting en viel met dekens en al op de grond. De gebeurtenissen hadden onze zenuwen op een harde proef gesteld en we konden de slaap niet vinden. De machines die op volle toeren draaiden, deden het schip beven en de matrozen en officieren, in alarmtoestand, liepen druk in alle richtingen. Ondanks dit alles kreeg onze vermoeidheid stilaan de overhand.

— Gelooft dat die Engelse kruiser ons nog altijd op de hielen zit, vroeg ik aan Firmin, die naast me lag te geuwen dat z'n kaakbeenderen kraakten.

— Op de « Kronprinz » wordt in ieder geval gas gegeven. De baron was, ondanks zijn grootsprekerij niet erg op z'n gemak, me dunkt...

— Wat zou er van de bemanning van de « Espérance » geworden zijn?

— Die zal spoedig de kust bereiken of opgepikt worden door een of ander schip.

— En ben je gerust over ons lot?

— Ik bekken eerlijk dat ik hoop dat die Engelsen ons uit het oog verloren heeft. 'k Heb nog nooit aan een zeelslag deelgenomen en verlang helemaal niet naar een dergelijk avontuur...

Z'n woorden waren nog niet koud of we hoorden een projectiel door de lucht suizen, dan volgde een hevige ontploffing. We sprongen allemaal overeind.

— Het herbegint, kreunde Bertrand

Nu volgde slag op slag en plotseling traden de kanonnen van de « Kronprinz » in actie. Bij ieder schot trilde het schip alsof het stukspringen zou.

Instinctief hadden we ons rond M. Daelmans geschaard die, zich in een laken gewikkeld, gereed maakte om te sterven met de onthechting van een volksmanier uit de klassieke Oudheid. De kleine Bertrand klapterande en drukte z'n ogen toe. De anderen zaten er eerder onverschillig bij. Men zegt dat de jeugd de dood niet vreest omdat zij de waarde van het leven nog niet ten volle kent. Dat is wellicht juist.

— De Engelse kruiser is binnen schietbereik gekomen, meende Erik Hagenaar. Ik heb eens gehoord, dat de kanonnen van de kruiser obussen van één tot dertig kilometer ver kunnen schieten.

Toen Fons Meersmans, die in een hoek van de kajuit op de grond zat, dat hoorde achtte hij het geraadzaam hoofd en schouders met zijn strozak te beschermen.

— Het is toch mogelijk dat we thans door het nauw varen en de batterijen van Aden ons onder vuur nemen, zei Bert Pergaud.

— Mogelijk, zuchtte M. Daelmans. Het wordt al licht. Het is vier uur door en te oordelen aan de snelheid waarmee de « Kronprinz » het sop klieft, moeten we sedert middernacht een mooi eind hebben afgeleid.

Een slag, heviger dan de vorige, dwong ons allemaal op de grond te gaan liggen.

— Dat was raak, zei ik ongerust. Kijk eens hoe de boot deint... ik kan m'n evenwel niet meer houden...

— Dat komt misschien omdat je met je twee voeten op mijn arm staat, antwoordde Meersmans.

Bertrand hamerde met beide vuisten op de waterdichte deur en schreeuwde:

— Open de deur! Doe open... Wij vergaan!

Volgende week:

De vrijheid en het avontuur!

David Balfour

NAAR DE ROMAN VAN R.-L. STEVENSON

VAN JACQUES LAUDY

TEKSTEN EN TEKENINGEN

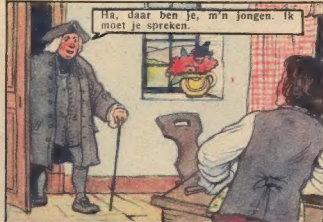
SCOTLAND IN HET JAAR 1751. Enkele tijd na zijn vrouw sterft Mr. Balfour, de schoolmeester van Essendran.

Hij liet een zoon na, die zeventien jaar was en David heette...

Deze werd opgenomen door Mr. Campbell, de pastoor van het dorp, een zeer brave man. Enkele dagen later...

Ma, daar ben je, m'n jongen. Ik moet je spreken.

... Toen je vader voelde dat zijn einde naderde, vertrouwde hij me deze brief toe. Ik moest hem je overhandigen na zijn dood. Dit adres: EBENEZER BALFOUR SHAW'S, ESQUIRE. Dat is je oom, David, te Cramond...

... Cramond ligt bij Edinburgh en een flinke jongen als jij legt die afstand in twee dagen af. Je zult er goed ontvangen worden. Ja, David, je gaat iemand worden!

Die dag van het vertrek...

... Wanneer je in dat groot kasteel bent, David, vergeet dan je geboortestreek niet. Wees flink, spreek eerbiedig en vergeet niet, dat de Laird (1) de meester is en het voor de jeugd een vreugde moet zijn de Laird te gehoorzamen.

Ik zal m'n best doen, Mr. Campbell!

In dit pakje steken drie dingen: de opbrengst van de verkoop van de meubelen van je vader en drie kleine geschenken van m'n vrouw en van mij...

Het eerste geschenk is rond: je reisgeld. Het tweede is plat en vierkant en zal dienen als je wandelstok. Het laatste is kubiek en zal je helpen steeds het rechte pad te bewandelen.

Daarmee draaide Mr. Campbell zich vlug om, want hij wou niet dat David zag hoe ontroerd hij was.

Enkele mijlen verder...

Hier ga ik even rusten en kijken welke geschenken Mr. Campbell me heeft gegeven.

Het eerste is rond... het is een shilling! Het laatste is kubiek... O, een mooie bijbel!...

Plat en vierkant... Een manuscript?... Wat betekent dat?...

(1) Laird, in Schotland. Wordt voortgezet.)

— Op volle kracht achteruit !

Een ogenblik kon men denken dat men een ramp zou kunnen vermijden, want het zeekasteel draaide langzaam links en scheurde rakelings langs de ijsberg. Men hoorde slechts een licht gekraak. Men meeste passagiers die in hun eerste slaap gedompeld waren, hoorden zelfs niets.

Melaas, de « Titanic » was onherroepelijk verloren !

EEN DODELIJKE WONDE

De flank van de boot was onder de waterlijn over een lengte van 100 meter opengegaan door een punt van de ijsberg. Brulend stroomde het water onweerstaanbaar binnen. De waterdichte beschotten die de kapitein dadelijk in werking gesteld had, bleken defect ! Met een hels gedruis stroomde het water in de romp van het reuzenschip. Plots vielen de machines stil. Op de commandobrug bulderde de kapitein.

— Wie legt de machines nu stil ? Wie heeft er bevel gegeven de machines stil te leggen ?

En dadelijk gaf hij opdracht aan een van zijn luitenanten naar de machinekamer te gaan kijken wat er gebeurde. De reden was verschrikkelijk : de machinisten deden onmenselijke pogingen om hun varen te doven, want zij wisten maar al te wel dat de ketels anders zouden ontploffen. De ziedende stoom, die uit de ketels ontsnapte, drong in de onderste passagiersvertrekken door, en joeg de Polen en Italianen die er gelegerd waren in volle paniek naar boven.

De luitenant was er zich dadelijk van bewust : dit schip viel niet meer te redden. Al wat er nog kon gedaan worden, was de doodstrijd zo lang mogelijk rekken door alle pompen op volle kracht in laten werken tot er hulp zou komen opdagen.

De marconist zond zijn eerste SOS door de dikke mist die boven de ijsbergen hing. Zouden de hulpkreten in de nacht verloren gaan ? De kapitein deed de reddingsboten klaar maken. Het schip moest in de kortst mogelijke tijd ontruimd worden, want ieder ogenblik kon er een van de ketels springen !

DE « TITANIC » KAN NIET ZINKEN

AAN boord van de Oceaanreus was er één man die de werkelijkheid niet kon aanvaarden : president Bruce. Jaren aan een stuk had men hem verzekerd dat dit schip, dat drie miljard gekost had, niet meer kon zinken, na het aanbrengen van de waterdichte beschotten. En toch zonk de « Titanic », langzaam en fataal ! Het schoonste schip ter wereld, uitgerust met alle denkbaar comfort, rooksalons, zwembaden, sport- en speelzalen, luxeuse cabines (in een paleis kan men niets mooiers vinden) zonk als een vulgaire kotter. Maar dan was er dit verschil dat er op een kotter maar enkele arme vissers zitten en er op deze boot 2.350 passagiers vertoefden, waaronder de rijkste mensen van Engeland en Amerika die de eerste reis van het grootste en mooiste schip ter wereld hadden willen meemaken. De bemanning alleen van de « Titanic » telde niet minder dan 940 koppen en er was amper plaats voor 900 mensen in de reddingsboten ! Bruce had de Blauwe Wimpel willen veroveren, en hij zou slechts een zwart rouwfloers krijgen...

Om kwart voor twaalf in die memorabele nacht van 14 April 1912, zonk de « Titanic » in de inktzwarte wateren van de Atlantische Oceaan... Eenzaam en verschrikkelijk. Het schip dat zich het dichtst bij de plaats van de ramp bevond, de « Carpathia » van de Cunard Line, moest 180 km. afleggen om de « Titanic » te hulp te komen. Honderd tachtig km. dat wil zeggen minstens vier tot vijf uur varen ! De « Baltic » en « Olympic », die de S.O.S.-seinen ook opgevangen hebben, zouden eerst veel later ter plaatse geraken.

Torwijl de bemanning heldhaftig vocht met het onweerstaanbaar watergeweld en een onmenselijke strijd voerde om de vuren in de ketels te doven, was er onder de passagiers paniek ontstaan. Mannen, vrouwen en kinderen liepen haastend door de gangen in nachtgewaad. Onder het kranig bevel van de officieren trachtten de matrozen de orde te herstellen en voor iedereen reddingsgordels en het hoogst nodige te doen halen. Want de kapitein mag, en de president wil nog niet toegeven dat het schip reddeloos verloren is ! Bruce Imay ver-

TEN UUR 's avonds. Men had de hele dag op volle stoom gevaren onder een heldere hemel, maar in de late namiddag daalde de temperatuur. Nu stond ze onder nul. De laatste boot die ze voorbijgevoerd waren, het Franse

schip « La Touraine », had hen gewaarschuwd voor drijvende ijsbergen. Niettemin had de kapitein van de « Titanic » op verzoek van Mr. Bruce, de president van de White Star Line, die de eerste reis van zijn nieuw schip meemaakte, de snelheid niet verminderd, omdat de baas te allen prijze de Blauwe Wimpel wilde veroveren. De kapitein verkeerde in gewetensstrijd : zijn zeemanns-ervaring gebod hem de snelheid te verminderen bij het naderen van ijsbergen, vooral na het vallen van de nacht. Rond elf uur nam luitenant Murielock de wacht op de brug over. De onrust van de kapitein nam niet af. Hij stuurde nog een tweede officier naar de brug om luitenant Murielock te helpen. Ten lange laatste besloot hij zelf ook naar de commandopost te gaan. Tegen de wil van president Bruce in, deed de kapitein de snelheid verminderen. Maar het was reeds te laat, want plots klonk de kreet van de wachtpost in de mast :

— IJSBERG RECHT VOOR ONS !!!

— Werp het roer om naar links ! beval de kapitein. En onmiddellijk gaf hij de machinisten opdracht de machines stil te leggen. Zelf haalde hij de hefboom over die de waterdichte beschotten moest sluiten (de grote nieuwigheden aan boord van de « Titanic » die de boot onzinkbaar moest maken). En toen gaf de kapitein een tweede bevel aan de machinisten :

VEERTIG JAAR NA DE RAMP BRENGT «KUIFJE» HET ONTROEREND VERHAAL VAN DE DRIE BELGEN, DE ENIGE OVERLEVENDEN VAN DE HONDERD ZESTIG LANDGENOTEN DIE MET DE «TITANIC» WAREN INGESCHEEPT...

OPVARENDEN VERTELLEN:

THEO DEMULDER

SIJANK SCHEERLINCK van Kerckens bij Haaltert (geboren in 1883) was ongehuwd en negen en twintig jaar oud toen hij zich als landverhuizer met de «Titanic» naar Amerika begaf in de hoop er rijk te worden. Ze waren niet elf vertrokken uit Haaltert. Hij is de enige die gered werd. Scheerlinck keerde kort na zijn aankomst in de U.S.A. naar België terug. Niet op tijd, om gemobiliseerd te worden voor de eerste wereldoorlog.

THEO DE MULDER heeft onlangs te Aspelare een nieuw huis gebouwd, waarin hij weer net als in zijn vorige woning een café zal uitbaten. «In de Titanic» Scheerlinck protesteerde heftig tegen de legende als zou het orkest van de «Titanic» gespeeld hebben terwijl de boot verging. Dat zijn leugens, verklaart hij. Wanneer een huis in brand staat maken de bewoners geen muziek! De Mulder lag met een lichte ongesteldheid in de infirmerie van de «Titanic» op het moment van de ramp. Hij is de enige overlevende van zijn acht kameraden uit de infirmerie. Onder zijn ogen heeft hij twee reddingsdoozen zien kantelen en vindt geen woorden om het ijsberen te beschrijven. Over de kapitein heeft hij niets dan lofwoorden: dat was een stoere kerel! De Mulder bleef tot 1934 in Am-

rika en werkte er in de autobouwfabrieken van Detroit, waar nu nog zoveel Vlamingen werken. Zijn vier kinderen (drie zoons en een dochter) wonen allemaal in Amerika.

JULES SAP van Hoogdele was aan 't hout knippen, toen we hem gingen bezoeken. Het is een stevige vent met brede schouders en zware handen, waar men niet graag een klap zou van krijgen. Voor hij naar Amerika trok in 1912, had hij al in de steenvens en in de bietenoogt gewerkt in Noord Frankrijk. Toen hij uitweke, werd hij pas meerderjarig. Sap werd overhaald om mee naar Amerika te gaan door een congeganger Jules vander Plancke, van Zwessele, die gauw naar huis gekomen was om te trouwen, en met zijn jonge vrouw als huwelijksreis naar het land van Uncle Sam terugkeerde. Hun bruiloftsreis was hun eerste en laatste gezamenlijke locht. Een andere vriend van Sap, die uit Amerika terugkeerde was om vrouw en kinderen te halen in Vlaanderen, kwam liever met zijn ongestelde vrouw en kinderen in hun cabine om, dan een poging te doen om zijn eigen huis te redden. Jules vertelt nog vol bewondering over de kranige Engelse matrozen die met de revolver in de vuist de miljardairs, die tot 100.000 dollars in banknoten had, de toegang tot de reddingsboten ontzegden. Op het aandrigen van de rijkste mensen ter wereld kwam er steeds weer eenzelfde antwoord: Only women and children! Alleen vrouwen en kinderen! Jules Sap is als zoveel andere in 't water gesprongen en kon zich aan een reddingsbootje vastklampen. Hij werd eerst 's Maandagmorgens om 9 u. 30 gered. In New York bracht hij vertien dagen door in een hospitaal met zijn twee Vlaamse kameraden. Ze hadden geen roete dul meer op zak. Van de White Star Line kregen ze 20 dollars zakgeld en later 200 dollars vergoeding voor hun reisgeld... Jules Sap heeft ook te Detroit gewerkt. Hij keerde in 1914 voor de eerste maal naar België terug, vertrok opnieuw in 1924 naar de States en keerde in 1930 definitief naar zijn vaderland weer. Al is de ramp reeds veertig jaar voorbij, toch staat alles hem nog duidelijk voor de geest, als ware 't onlangs gebeurd. En dat is begrijpelijk, want als men zo iets als de ondergang van de «Titanic» meegemaakt heeft, kan men dat van zijn leven niet meer vergeeten!

JULES SAP

klaart slechts dat het schip zware averij opgelopen heeft, maar dat het niet kan zinken.

Dan komt plots het bevel van de kapitein, die weet dat er niet meer mag geraad worden:

— Alle vrouwen, kinderen en grijsaards naar de reddingsboten!

Dat bevel opent iedereen de ogen. Nu is er geen twijfel meer mogelijk. Er ontstaat een wild gedrang dat vlug in een nieuwe paniek ontaardt. De gentlemen van gisteravond hebben hun zelfzekerheid verloren en vechten tegen vrouwen en kinderen om een plaats te bemachtigen. Maar de matrozen staan op post en doen schitterend hun plicht. Met het wapen in de vuist handhaven de officieren de orde. Vrouwen en kinderen willen van vader niet schelden en gaan liever samen de dood in, dan elkaar te zien sterven. De vier eerste bootjes, die te water gelaten worden kantelen! Een gehuil stijgt uit de donkere lizige zee op. De passagiers in de andere bootjes aan de reling luisteren. De hele scène wordt dan nog luguber verlicht door de vuurpijlen die voortdurend afgeschoten worden om de ligging van de zinkende «Titanic» aan alle schepen te signaleren. Af en toe klinkt er een schot. Een officier die zich verplicht ziet om van zijn wapen gebruik te maken om de orde te herstellen. Op de brug en op de dekken is de situatie onduidelijk geworden. Wat zal er gebeuren? Steeds dieper zinkt het schip met de voorsteven in het water. Er daagt nog steeds geen hulp op. Al de reddingsboten zijn overboord te water gelaten. Er spelen zich hartverscheurende tonelen af. Mensen die

gek worden. Mensen die over boord springen en zwemmend een van de te water gelaten bootjes trachten te bereiken. Hoe meer het schip aan de voorkant zinkt, des te dichter dringen de opvarenden samen op de achterplecht, die steeds schuin en hoger gaat liggen. Zal er nog tijdje een schip opdagen?

Onafgebroken seint de marconist: S.O.S. TITANIC... S.O.S. TITANIC... S.O.S. TITANIC...

Plots schiet de achtersteven omhoog. Honderden mensen springen of vallen over boord, worden tegen de schouwen en wanden geslingerd. Alles kraakt en barst. De laatste vuurpijl wordt afgeschoten. In de pikzwarte nacht storten de hulpeloze passagiers in het water dat hun graf wordt. In de bootjes, die zich meer en meer van de plaats van de ramp verwijderen, om niet meegesleept te worden in de draaikolken van het zinkende schip, stijgt een erbarmelijk gehuil op dat door merg en been gaat. Met één slag worden honderden kinderen wezen, honderden vrouwen weduwe. Men voelt de koude niet meer, zo 'n waanzinnige angst en pijn gloeit in ieder lijf. Van uit de reddingsboten worden nieuwe vuurpijlen afgeschoten.

Het is 2 u. 25 in de morgen. Het zwarte water heeft de onkwetsbare oceaaneens reeds verzwolgen. Onder de slachtoffers van de ramp bevinden zich de marconist die gestorven is op zijn post. Zijn laatste boodschap werd door de andere steeds naderende schepen onvolledig opgevangen. Onder de slachtoffers bevindt zich eveneens kapitein Smith, meester na God op de «Titanic».

DE TARTARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEEN

Lambik heeft de Genuees gered door zich op de reusachtige slang te werpen, op het ogenblik dat deze de spion wou wurgen...

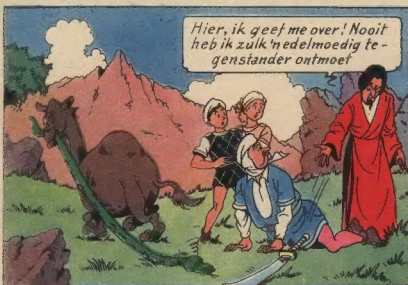

Hemel! Die schurk gaat de weerloze Lambik neerslaan!

Dit is nu eindelijk een goeie gelegenheid!

Het zwaard van de Genuees suist neer en... doodt de slang!

Hier, ik geef me over! Nooit heb ik zuik'nedelmoeidig tegenstander ontmoet

Meermaals stond ik je naar het leven en nochtans heb je niet geaarzeld me te redden door je op die slang te werpen. Signor Lambik, ik vraag vergiffenis

Spreek er niet meer over, Je inkeer is voor mij de grootste overwinning. Ik heb de helm weer. Indien je belooft ons niet meer te hinderen, schen ik je de vrijheid en scheiden wij als vrienden

Neem een van de paarden en vertrek. Laten we hopen dat Venetië en Genua elkaar eens ook zo goed zullen verstaan. Vaarwel, goede reis en de wind van achter!

DE GENUEES NEEMT AFSCHIED EN LATER VINDEN WIJ ONZE VRIENDEN TERUG TE BAGDAD

Dat is waar ook! Het was hier in Bagdad dat de Genuees de Baki lama in het paviljoen metselde

Het was daar in het paviljoen met de koperen koepel!

De stakkerd! Die is natuurlijk morsdood! Onschuldig slachtoffer... Spijtig dat hij ons al die geheimzinnige verschijningen niet zal kunnen verklaren...

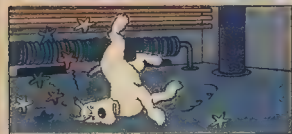
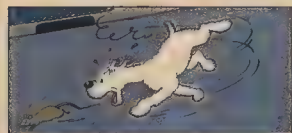
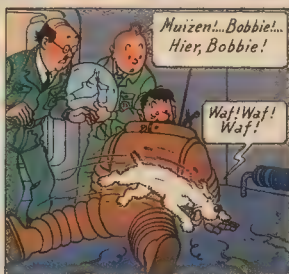
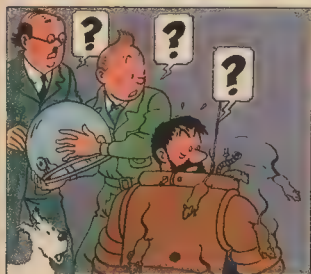
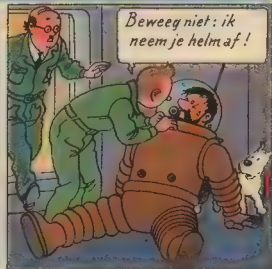
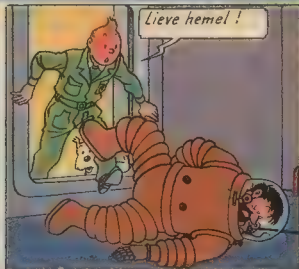

Lambik breekt enkele stenen los... een mufte lucht waait hem tegen... met tegenzin loert hij naar binnen...

(Wordt voortgezet.)

MANNEN OP DE MAAN

Om te betellen dat de proefraket in handen zou vallen van onbekende gangsters, tielen onze vrienden haar in de lucht ontploffen. Thans neemt men proefnemingen met een maanpak Met de kapitein is er iets aan de hand...

DE WEEERGEVONDEN
TIJD

Ha, die dame kan ons misschien inlichten!

Kunt u me, a.u.b. zeggen waar ik een zandloper vinden kan?

Een konijnspels? Het is een echte zilvervos, ik heb hem vijf durende frs betaald!!!

Niet alleen de Egel heeft moeilijkheden...

Ik zal je leren met de politie te spotten! Wanneer men over een TISSOT-uurwerk beschikt, zoekt men geen zandloper! Haha, maar wacht, manneke, ik zal je wel krijgen!!!

Denk je dat je in de riool 'n zandloper zult vinden?

Ik zoek niet, ik knoop m'n schoenveter.

Zie je, dat is een zandloper! Als je zo iets ziet, kom je me halen. Intussen ga ik een lijze eten in de «Lekker-bek»!

(Wordt voortgezet.)

ROCKY GRAZIANO

DE BLANKE HOOP

Van de Amerikaanse bokswereld

HET gebeurde in het jaar 1942 ergens in het Land van Wales dat Roco Francisco Marchegiano handgemeen werd met een Australier die 1,95 m. lang was. Rocco was achtien jaar en stond bekend als een stevige kampioen, maar tegen zo'n reus...

— Ik sla je tot moes, zei de woedende Australier!

Hij wou dat plan misschien wel uitvoeren maar kwam, voor hij het zelf wist, languit op de grond terecht. Rocco had de grote vuist van de Australier behendig ontwaken en hem op hetzelfde ogenblik een hoekslag gegeven en tellen kon! Dat was de eerste stap van zijn bokserloopbaan. Thans is hij de grote hoop van de Amerikaanse bokswereld, zwaar gewicht.

EEN HONDENLEVEN

EEN tijdje later overmeesterde Rocky Graziano op zijn eenjarige woedende stier, die reeds verschillende kameraden gekwetst had. Op slag was hij de held van zijn divisie. Rocky hield van het leger en wellicht nog meer van de populariteit die hij er genoot. Het was ook de eerste keer in zijn leven dat hij geregeld iets onder de tand kreeg en een dak boven het hoofd had. Dan werd hij gedemobiliseerd en hij stond weer alleen en zonder tehuis. Hij ging naar New York en trachtte er als bokser naam te maken. Dat liep niet van een leen dakje, en intussen moest hij toch eten. Hij knutselde links en rechts een beetje en alle in een openbaar nachtverblijf. Van boksen kwam er niet veel in huis. In de oefenzaal van Goldman probeerde hij het wel af en toe, maar wanneer hij een uppercut of hoekslag moest geven, deed hij het zo geweldig dat hij er telkens het evenwicht bij verloor...

Op zekere dag had een organisator hem opgemerkt en vroeg:

— Wat je tien dollar verdienen?

— Wil een vraag!

Dezelfde avond, het was op 4 Juli, de nationale feestdag van Amerika, kwam Rocky in de ring. Daar stonden echter reeds drie bokseers. Er staan er twee te veel, merkte Rocky op.

— Helemaal niet! Geblinddoekt gaan jullie met z'n vieren boksen!

Een kwartuur later trad Rocky zijmwelend uit de ring: hij had zijn drie tegenstrevers naar de planken gezonden.

Goldman was onder de indruk van de «punch» van de jonge Rocky en leerde hem nu werkelijk boksen. Enkele jaren later — in 1961 — begon hij zijn loopbaan met een match tegen Joe Louis.

DE BLANKE HOOP

JOE LOUIS was toen «op de weg terug», doch de Amerikaanse boksaliehebers schenen dat te vergeten. Ze hadden slechts oog voor de stevige knaap met zijn geweldige vuisten. Wat hen echter het meest beviel, was het feit dat Rocky een blanke was. Sedert Dempsey, dus meer dan 20 jaar, wachten de Amerikanen tevergeefs op een blanke, die in staat zou zijn de prachtige negerbokseers in de klasse «zwaargewicht» te verslaan. Amerika hoopt dat Rocky het prestige van het blanke ras in de ring zal herstellen. Treurige geschiedenis! Hoe is het inderdaad mogelijk, dat «denkende» mensen het prestige van het blanke of het zwarte ras aan de «punch» van een of ander brutale bokser meten? Voor het ogenblik is de neger Jersey Joe Walcott nog de titeldrager van de Amerikaanse zwaargewichten. Zodra Rocky Graziano deze zal overwonnen hebben, zal hij voor een gevecht miljoenen verdienen. Voor enkele weken werd de «blanke hoop» echter door Ray Sugar Robinson knock-out geslagen.

DE KUIFJE'S BON

BELANGRIJK BERICHT

1. Stuur jullie KUIFJE'S BON'S aan KUIFJE-BRUSSEL, Dienst 7. Op je omslag of op je pakje, schrijf je in duidelijke drakletters de volgende inlichtingen:

Naam.
Voornaam
Straat... N°...
Woonplaats.

2. Alle geschenken zijn slechts verkrijgbaar in ruil voor KUIFJE'S BON'S. In geen geval zijn ze koop!

3. De KUIFJE'S BON'S van de verschillende firma's (Materne, Victoria, Palmalina, enz.) mogen sa-

Zeg, manneke, ik heb dienst, en jij m'n KUIFJE'S BON'S eens willen brullen?

men opgezonden worden voor een-zelfde geschenk

4. De foto's KONINKLIJKE PRINS (alle reksen) zijn volledig uitgeput en zullen niet meer herdrukt worden. Wie zijn collectie wil vervolledigen, kan echter afzonderlijke nummers verkrijgen

5. De chromo's ZIEN EN WETEN groot formaat (20 cm. x 14) zijn op de rugzijde voorzien van de nodige uitleg. Er is dus geen album voor nodig. De chromo's worden verzameld in leuke katten, gratis aangeboden door de KUIFJE'S BON'S. De reksen welke thans verkrijgbaar zijn

VLIEGTUIGEN, reeks I, 125 p.
LUCHTSCHIEPEN, reeks I, 125 p.
SPOORWEGEN, reeks I, 125 p.
Weltra zijn er nog andere reksen klaar.

6. In dit nummer staat een KUIFJE'S BON, ter waarde van 1 punt. Vraag hem bij je collectie!

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN BOB DE MOOR

Een zeilschip van de vloot van Piet Hein enterde een Spaanse koopvaarder. De Hollanders hebben er geen flauw vermoeden van, dat er in het ruim soldaten zitten...

Vlug dit zwaard gegrepen en dan... ten aanval!

Hahaha! De Spanjaarden zijn reeds teruggedreven! Hoera! Sla er op los, jongens!

Cori, ik had je bevolen in het vooronder te blijven!

Ik ben geen zuigeling meer, kapitein! Kijk, daar zit een van onze lui in het nauw, ik ga hem helpen!

Achteruit, kerel!

Verdwaald!... Dat scheepsmatje is moedig!

Onthut door Cori's woeste uitval, deinst de Spanjaard achteruit, struikelt en tui-melt in het ruim...

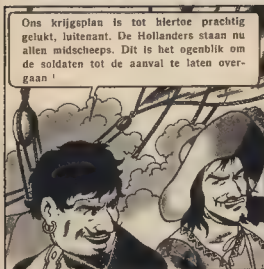
Haha, die hoef ik niet eens aan te raken om hem naar te vellen!

AA!

Aa! Kijk uit, maat!

Ha, daar zit nog volk in het ruim! Wat heeft dat te beduiden?...

Ons krijgsplan is tot hertoe prachtig gelukt, luitenant. De Hollanders staan nu allen midscheeps. Dit is het ogenblik om de soldaten tot de aanval te laten overgaan!

MUSKETIERS EN PIEKENIERS! TEN AANVAL!...

Zijn er nog soldaten aan boord? Jakkas, nu begrijp ik het!... Die stemmen in het ruim... We zijn in de val gelopen!

« Arriba Espana! » juichen de soldaten en werpen zich op de verraste Hollanders...

...die voor de overmacht moeten wijken

Teruggedrongen tegen de reling, verdedigen de kranige zeelui zich dapper, doch het baat niet...

In al dat gewoel werd Cori tegen een stuk geschut geworpen.

Vreselijk!... We kunnen het niet meer halen... maar wacht, misschien is er nog een kans op redding! Ja, als mijn plan gelukt, zijn we gered!...

(Wacht voortgaat.)

JELlicoe

de zoon des duivels

VIJF dagen hadden we het Paaseiland verlaten met een fijne bries tegen de achtersteven en een volle lading eieren, bestemd voor Nieuw Zeeland, toen we Jellicoe ontmoetten. Of dat zijn echte naam was? Ik weet het niet maar, eerlijkheidshalve wil ik er aan toevoegen, dat Jellicoe gedurende de dertig dagen dat hij aan boord van de «Ster van Schiermonnikoog» verbleef geen enkele keer trachtte zich voor een admiraal te laten doorgaan!

Jellicoe was, de meest doortrapte lere die

schiedens van Jellicoe vertelde, ledigde drie glazen achteren, smakte met de tong — hij was een kenner — en vervolgde z'n droevig verhaal...

— Jellicoe was klein, droog als een stokvis, rood als de duivel en zo beleefd dat wij moeilijk geloven konden dat hij een lere was.

In normale omstandigheden zou kapitein van Baarn het vlot wellicht rustig laten dobberen hebben, want hij was er de man niet naar zich bemoeien, doch twee dagen te voren had de marsgast ons verlaten voor een betere wereld en we konden een man meer best gebruiken! Zo kwam Jellicoe aan boord, hij en zijn duivelse zwarte koffer, en het zou ons duur te staan komen!

De eerste dagen van zijn verblijf aan boord, was Jellicoe gediensig, bij de hand 'n men merkte dadelijk, dat hij met de stiel vertrouwd was. Weldra kende hij heel te bemanning op z'n duim en op 'n avond nodigde hij Rosse Joris uit voor een partijtje poker. Ze zouden niet voor geld spelen, maar voor de eer of voor een

handvol bonen «want», zo zei Jellicoe, «niets ter wereld zou me er kunnen toe overhalen geld van m'n kameraden af te winnen!» Rosse Joris protesteerde krachtig. «'t Was niet boeiend genoeg wanneer men niet voor geld speelde» zei hij. Jellicoe liet zich bidden en smeken en was het er ten slotte mee eens, voor een halve cent per punt te spelen. Jellicoe en Rosse Joris pokerden zonder opkijken en na twee uren had Jellicoe de zestig gulden, die Joris ten koste van God weet welke ontberingen gesaamd had, op zak gestoken...

De volgende dag was het de beurt van de kok, een babbelleke, gierige Italiaan. Hij geraakte drie en veertig dollar kwijt. Het was heel zijn fortuin. Jörgen Björnsen verloor vijf en twintig gulden en verpag er zijn tandpijn door.

En zo pluimde Jellicoe, steeds even vriendelijk en zeemroet lachend, de hele bemanning, ja, iedereen moest zijn duiten leggen, van Oulalai Toe — de scheepsgongen die niet alleen zijn fortuin, maar ook de koralen ring die aan zijn neus bengelde, verspeelde — tot de kapitein. Dat was me o'ok een geschiedenis! Van Baarn was Jellicoe komen opzoeken om hem te vragen dat spelletje te staken en geraakte zelf verstrikt in de netten van de lere.

Toen was er geen duit meer aan boord en zelfs onze kleren, onze souvenirs, de signalen van de stuurman, de pijp van Klaas Poppinga en het gouden gebit van Jan Kwaalens zaten in de zwarte koffer. Karel

ten Kaat wou zelfs zijn houten been inzetten, maar Jellicoe weigerde, omdat hij, zo gezegd, humaan was en... het hout in te slechte staat verkeerde!

Nadat de kapitein al de rhum aan boord had ingezet en ook verspeeld had, begrepen wij dat voor Jellicoe het ogenblik naderde om ons voor te stellen de «Ster van Schiermonnikoog» met al haar hebben en houden in de waagschaal te zetten. Er moesten dus dringende maatregelen getroffen worden. Terwijl Jellicoe boven in de mast de zeilen oplapte, vergaderden wij in de hut van de kapitein 'n met zes en dertig stemmen op de vijf en dertig aanwezigen — de zes en dertigste was de stuurman die 'het roer niet mocht verlaten en per procuratie stemde — werd besloten Jellicoe terug in zee te zetten.

Het vlot werd neergelaten en toen de duivelse lere flutend langs de mast naar beneden gleed, werd hij door Cornelius de Zwarte stevig vastgegrepen en naar bakboord geleid. Langs een touw geraakte hij terug op zijn armzalig vlot waar de zwaarbeladen zwarte koffer reeds op hem wachtte.

Toen hij ver genoeg uit de buurt was, nam de lere z'n hoedje af en sprak ons toe: «Gentlemen», zei hij, «ik dank u hartelijk voor de vriendelijke ontvangst die me aan boord van uw prachtig schip is te beurt gevallen. Ik wens «De Ster van Schiermonnikoog» en haar wakkere bemanning een prettige reis en de wind van achter! Laat me echter toe even op te merken, dat ik voor het werk dat ik ge-

oikt tussen Cristobal en Galapagos voer, en ik wens dat je nooit in zijn handen valt, mocht je ooit met je schuit in die buurt varen...

Wanneer je het Paaseiland verlaten hebt, is er niets meer, niets dan water, water tot aan de Zuidpool! Zes maanden lang hun 't daar varen, zonder iets anders te ontmoeten dan vliegende vissen en haaien van zes meter, maar die vliegen gelukkig met!

Jellicoe had werkelijk een zonderlinge plaats uitgekozen om zich in hinderlaag te leggen. Zonder twijfel had de duivel, zijn meester, hem meegedeeld dat de «Ster van Schiermonnikoog» die kant uit moest.

Doch dat alles ware niet gebeurd zonder die sakkerse blikken van een Jörgen Björnsen! Wanneer we ginds voeren, zette de uitkijk zich zo comfortabel mogelijk in z'n mand en ving een uiltje. Die keer juist slep Jörgen niet, omdat hij kliepspin had en daarom zag hij Jellicoe die op z'n vlot rondgobberde. Enkele minuten later was hij, tot ons aller ongeluk, aan boord gehaald.

Jellicoe's vlot bestond slechts uit drie planken en na enige bagage had hij een grote, zwarte koffer bij zich. Wij hebben met onze eigen ogen gezien, dat die zo leeg was als het glas dat hier voor me staat!

Ik liet een nieuwe fles Oude Klare aanrukken en Kees Huizinga die me de ge-

durende vijf weken leverde, niet betaald werd en...

Hoe z'n speech eindigde, weet niemand, want de stem van Jellicoe werd overonderd door een vloed van scheldwoorden, misschien wel het mooiste repertorium dat ooit uit Hollandse, Noorse, Engelse, Italiaanse, Deense en Hottentotse monden werd gehoord...

En dat is de reden, mijnheer, waarom ik hier zit zonder een roose duit en ik, met de dood in 't hart, verplicht ben u tien gulden in leen te vragen. God zegene en bescherm u en geve dat u Jellicoe met zijn vlot en zijn sinistere zwarte koffer nooit ontmoet...

VERHAAL DOOR JORIS BERNAC

ILLUSTRATIES VAN TIBET

DE MAN MET DE STALEN HANDEN

Van en zijn vrienden maken zich gereed om de inwoners van Patville uit het kamp van de Man met de Stalen Handen te verlossen. Ze worden echter door de bandiet en zijn handlangers aangevallen...

Plotseeling valt de Man met de Stalen Handen de groep van Yan in de rug aan...

De gemaskerde beschikt over een geweldige kracht; hij heeft reeds twee cow-boys buiten gevecht gesteld...

Maar voor Yan komt er versterking opdagen: de gevangenen hebben zich kunnen bevrijden en helpen Yan...

De Man met de Stalen Handen neemt een gevangene op en houdt hem voor zich om z'n eigen aftocht te dekken...

Zijn handlangers kunnen spoedig onschadelijk gemaakt worden...

Pas als de Man met de Stalen Handen ziet dat hij verloren is, laat hij zijn slachtoffer vallen...

... dat hij dit alles zijn koelbloedigheid niet verloren heeft en de beul een voetje licht. De bandiet ploft zwaar op de grond...

Men springt op hem en boelt hem stevig...

Nu wil ik toch het gezicht van die schurk zien!

Z'n halsdoek wordt afgerukt...

Ik herken hem! Dat is Fred Crab, een ontviuchte gevangene. Dat is een goede vangst, de sheriff zal in zijn nopjes zijn!

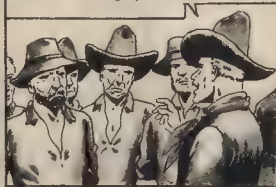
Joe komt toegelopen. Hij springt op de Man met de Stalen Handen en rukt hem de handschoenen uit. Een grote stalen plaat is om de handen bevestigd, van daar zijn naam en ook zijn kracht...

De vrouwen worden bevrijd en Pat vindt zijn echtgenote en dochter weer. Joe werpt zich in de armen van z'n moeder en allen juichen en wenen van vreugde.

Crab' bracht ons op het spoor van een belangrijke goudader. Wij zullen hem voortaan ontginnen, doch voor onze rekening! Het geld dat we van de sheriff krijgen, voor het afleveren van Crab, zal ons in staat stellen het nodige materiaal aan te schaffen en een moderne onderneming op te richten.

DRIE JONGENS in de STORM

Texten van
KAPPA ED EFFE

Rob heeft ontdekt dat zijn broer deel uitmaakt van een dievenbende. Verdrietig en moedeloos dwaalt hij door de straten

Tekeningen van
R. POLESE

INTUSSEN
LIEP ROB
MAAR
STEEDS
RECHT
VOOR ZICH
UIT.
HIJ WAS
DE
WANHOOP
NABIJ.
'S AVONDS
STOND HIJ
HEEL
ALLEEN
TE MIDDEN
VAN
HET VELD...

Hij zag een hoeve en liep er heen in de hoop er een onderdak te vinden

Een hond begon woedend te blaffen en een knecht kwam naar buiten.

Wat doe je hier, jongen?
Maak dat je weg komt en
vlug wat!

Je wou mis-
schien fruit
stelen?

Van waar
kom je?

Van huis!

En je wou op leeu-
wenjacht naar
Afrika?...

... of Amerika ont-
dekken?

Ik heb al vele jonge avontu-
riers gezien, maar eentje gelijk jij nog
niet!

Wel, wat is er aan de hand?
Hebben jullie geen hon-
ger?

We komen al, grootvader! We
moesten even kennls maken met
Christofel Columbus!

Vooruit, aan tafel, kletskouzen!... Heb
je geen honger, jongen?

O ja, mijnheer!

En terwijl Rob eet, vertelt hij de hele geschiedenis...

Goed, blijf een tijdje bij ons. Je
helpt op de hoeve en je krijgt je
kost!

Drie dagen later bij Rob thuis...

Ik vraag me af waar de kleine
blijft? Ik ben vreselijk on-
gerust!

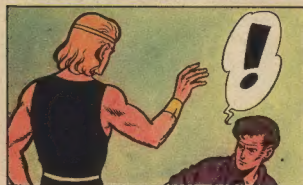
Maak je geen zorgen! Als
hij honger heeft, zal hij wel
terugkomen!

DE RING VAN GIBIL

Doom Elemir, Henk, Leentje en de schurken Armand en Nasir Abu, zwerven op het eiland Pasjoetan rond. Henk is in een boom gekropen om uit te vissen waar Kar Pasjoetan ligt. Wanneer hij weer beneden komt, wordt hij aangevallen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet)

DE PETROLEUMKOORTS

Renaat en Christiane gingen met oom Ben mee naar Oil City, waar deze laatste petroleum wil boren. Lowest, een bandiet, beheert heel de streek. De derrick van Harold werd vernield en oom Ben wil het opgeven.

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN F. CRAENHALS

Oom Ben, hoe heb ik het nu met je? Is dat de houding van de Amerikanen wanneer ze...

Hé... wat zeg je daar? Momentje, Renaat... je moet... dat alles...

...niet letterlijk opnemen! Wat zegt een mens al niet in een bui van woede? Ik... Hm...

Haha! Lowest denkt dat hij me al tegen de grond heeft? Neen! Ik ben vastberadener dan ooit!

Heel m'n fortuin zit in die petroleum. Lowest, want hij heeft die schurkenstreek ongetwijfeld op z'n geweten, heeft me geruïneerd. Ben, indien je een man nodig hebt en indien mijn ervaring je van nutte kan zijn, sta ik aan je zijde!

Bravo Harold! Dat is mannaantal! Welkom bij ons!

Met ons viereen zullen we laten zien, dat we tegen die schurk opgewassen zijn!

Reeds de volgende morgen gaan ze, geholpen door twee arbeiders, aan de slag...

Christiane kijkt als een echt huismoeder-tje...

Koortsachtig wordt er gewerkt. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat hoort men zagen en hameren dat het een lust is. Langzaam verrijst er een nieuwe derrick...

Onze vrienden hebben kennals gemaakt met Joannino, een Roodhuid, die hen wild aanbrengt...

Prachtig! Morgen kunnen we reeds met het boren beginnen!

William, die te New York in de fabriek bleef, zond machines en stalen gereedschappen nodig voor het bouwen van een derrick, die in een record-tijd uit de grond rees. Lowest volgt echter iedere beweging van onze vrienden. Wanneer hij vernoot dat de petroleumput, genaamd Pat 32, van oom Ben klaar is, roept hij enkele machtige zakenlieden te samen om de toestand uit-een te zetten...

Mijne Heren, wij hebben de petroleumexploitatie van Oil City in handen, want wij controleren 65 t.h. van de petroleumputten. Thans is er echter een man die ons in de weg loopt: Benjamin! Die man, mijne heren, heeft zowel als u, begrepen dat de uitbating van de petroleum een der belangrijkste nijverheden ter wereld zal worden. Financieel wordt hij degelijk gestuurd en al onze gewone intimidatie middelen hebben op ten dus een stap verder gaan. Ik echter uw steun nodig. Om te kunnen handelen, heb Ziehier mijn plan...

(wordt voortgezet.)

DE P O S T I L J O N

KULFIES NIEUWSBLAD VOOR JOINGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE - ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

DE UITVINDER VAN DE SCHRIJF-MACHINE WAS DE OOSTENRIJKSE TIMMERMAN PETER MITTERHOFER

DE Amerikanen aanzien Remington over het algemeen als de uitvinder van de schrijfmachine. In Oostenrijk zal men dit jaar echter de honderdste verjaardag vieren van de constructie van de eerste schrijfmachine die er nu nog te Partschins bewaard wordt. De uitvinder, een zekere Peter Mitterhofer, timmerman van beroep, kende, zoals zoveel uitvinders, tijdens zijn leven niet het werk geen succes en geraakte zelfs in eigen land bijna vergeten. In het Mitterhofer-museum van Partschins (waar de uitvinder in 1823 geboren werd en in 1893 gestorven is) bewaart men nog zorgvuldig de eerste getypte brief. Na de constructie van zijn in de moderne wereld niet meer weg te denken machine, nam de uitvinder het onder de arm en ging er te voet mee naar Wenen. De professoren van de technische hogeschool vonden zijn werk zeer interessant. Maar de enige winst die zijn machine hem bezorgde, was

een steunpenning van de keizer. Het steungeld was gauw verteerd en daarna bleef er Mitterhofer niets anders dan honger en spot over. Enkele jaren later kwamen in Amerika de eerste schrijfmachines op de markt. De voornaamste helper van

de man die zijn naam aan deze eerste « type-writer » gegeven heeft, was een gewezen student aan de Weense technische hogeschool, die daar het model van Mitterhofer rustig had kunnen bestuderen. Het principe en de voornaamste details van de Amerikaanse machine waren precies dezelfde als die van de machine van de Oostenrijkse timmerman.

Op de grafsteen van de in armoede gestorven uitvinder staan de volgende bittere woorden: Die Andern, die von ihm lernten, durften die Früchte seines Talentes ernten (Andere die van hem wat leerden, mochten de vruchten van zijn werk oogsten).

PETER MITTERHOFER

den gebelld ihm lernten, durften die Früchte seines Talentes ernten (Andere die van hem wat leerden, mochten de vruchten van zijn werk oogsten).

DE MEEST VERKOCHTE BOEKEN

TEDEREN weet dat de Bijbel een van de grootste, zonielt het grootste boek is van de wereld. De Heilige Schrift wordt ieder jaar op honderd duizend exemplaren herdrukt in alle talen van de wereld. Onder de boeken die eveneens reuzenoplagen kennen (in de U.S.A. natuurlijk), citeren we volgende titels en schrijvers : In 1897 bereikte de oplage van *Quo Vadis* in Amerika reeds meer dan 800.000 ex. Van *Ben Hur* verschenen aan de andere zijde van de Atlantische Oceaan 2.500.000 ex. Denk nu niet dat dit de grootste

oplagen zijn. In 1928 werden van het werk van *Edgar Wallace* meer dan vijf miljoen exemplaren verkocht.

De Amerikaanse auteur *Stanley Gardner* bereikte in 1943 bijna hetzelfde cijfer : 4.500.000 verkochte boeken. De uitgevers van Gardner waren zo bezorgd om het leven van hun auteur, dat ze dit op eigen kosten voor een zeer hoog bedrag verzekerd hebben. Autoren die door hun uitgaven behandeld worden als Gardner, zullen eerder zeldzaam zijn. Van het werk van *Zane Gray* verkocht men in het totaal meer dan twintig miljoen ex. En hij staat nog niet boven aan de lijst. De kopman is *Jack London*. Geleefd door de *Wind* van *Margaret Mitchell* bereikte een oplage van 3.500.000 ex. Niet-Amerikanen hebben in Amerika zelden zo'n reusachtig succes. Aan de spits van de vreemdgelieden staat de Duitse schrijver *Franz Werfel* met zijn *Lied van Bernadette*, dat ook verfilmd werd zoals zoveel andere bestsellers. Het eigenaardigste succes op de Amerikaanse boekenmarkt was een filosofisch boek van *Will Durant*, dat ook het miljoen overschreed. In vergelijking met de Amerikaanse oplagen bereiken onze beste Europese schrijvers maar bescheiden cijfers. Dat wil niet zeggen dat hun werken minder goed zouden zijn. Wel integendeel, maar de taalgebieden zijn kleiner in Europa.

Op de Oude Markt te Brussel, kun je deze man nog ontmoeten. Voor weinig geld krijg je van hem een kroes kokosapp.

LEKKER, NIET ?

Wanneer je deze foto goed bekijkt, dan krijg je er 't water van in de mond. Jammer dat er nog geen sappige appels zijn, maar er is toch reeds vers fruit in overvloed.

JONGE GELEERDEN IN HUN LABORATORIUM ? Neen, een groep schooljongens die de Engelse Harrow-schoolfarm leiden. Geen zin om daar te studeren ?

DE BRITTEN WEREN ZICH

NU NUFFIELD en AUSTIN samen gesmolten zijn kan deze Engelse trust 350.000 wagens per jaar voortbrengen en bereikt daarmee de helft van de Engelse autoverbruikproductie en de vierde plaats op de wereldmarkt, na General Motors, Ford en Chrysler.

JOHN FLANDERS IN DE BLOEMPJES

ONZE medewerker John Flanders wordt in de bloempjes gezet ter gelegenheid van de publicatie van zijn honderdste film: *Filme : Gevangen op Thunder Manor*.

GELUKSVOGELS

TIJDENS een autokeers die voor een paar weken te Brussel in Ter Kamerenbos gehouden werd, geraakten negen auto's, die allen aan een gemiddelde snelheid van 100 km. per uur reden, in botsing. Geen enkele chauffeur werd gewond !

In Amerika wonen nog meer gelukvogels. Tijdens een autorace te Oakland kwamen elf wagens in botsing. Ook geen enkele gewond ! En ten laatste wagen zag de kans zonder ruiten- en de hoop te rijden ! Tracht de geluksvogels maar niet na te doen !

Zijn medewerking wordt door talrijke dag- en weekbladen zeer geapprecieerd, niet alleen in eigen land, maar ook in Frankrijk, Duitsland, Oostenrijk, Engeland en Amerika. De bekende Amerikaanse detectief-digest *Elery Queen* publiceerde voor enkele maanden een uitvoerige beschrijving van de bewegende levensloop van John Flanders, die ook in de *Saturday Evening Post*, het grootste weekblad ter wereld, reeds verschillende korte verhalen gepubliceerd heeft.

Leven wonderkinderen lang ?

Bijna ieder jaar melden de plakbriefjes ons de naam van een nieuw wonderkind. Die van *Pierino Gamba* en *Robert Benzi* liggen nog fris in het geheugen, en ze zijn niet aan het einde van hun succesrijke loopbaan. Vroegere eeuwen hebben ook hun wonderkinderen gehad.

AMPERE, die de elektrische stroom mat, begon zijn loopbaan toen hij amper drie jaar oud was. Vijf jaar oud schreef *Mozart* zijn eerste compositie. *Pascal* was ook een wonderkind. Doorgaans leven wonderkinderen niet lang. *Christian Heineken*, bekend onder de naam « het kind van Lübeck », sprak reeds enkele uren

na zijn geboorte. Toen *Christian* drie jaar oud was, kende hij de Bijbel bijna van buiten, blonk uit in aardrijkskunde en geschiedenis, sprak Latijn en Frans en voorspelde zijn dood voor het volgende jaar. En zijn voorspelling werd waarheid. De Amerikaanse knaap *William James Sillis* las en schreef toen hij twee jaar oud was;

sprak Frans, Russisch, Engels, Duits, Latijn en Grieks toen hij acht Zomers leide en hield een lezing voor professoren over de vierde dimensie. Toen hij vijf en twintig jaar was, verdiende hij nauwelijks zijn kost. Hij stierf in zijn derde levensjaar. Zwakzinnigen zijn soms ook buitengewoon begaafd op een of ander gebied; zo is er een Belg die na veertig seconden het vierkant van een getal, samengesteld uit vijftien maal het cijfer 8 kan geven !

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN J. MARTIN

Smokkelaars
hebben de Zwit-
ters-Franco's grote
brutaal overschre-
den. Een brigadier
zet hen met de
Simca van een
reporter ach-
terna...

Hallo! Hallo!... Niet
afbreken!... Dat is slak!
Ik weet dat de bandieten de
lijn, die om met Mulhouse
verbindt, saboteerden.

Inderdaad, enkele kilometer verder...

Dat volstaat! Spring vlug in,
want ik zie lichten aan de horizon!

Naar de douanier geeft
zich niet gewonnen

Port zeven moet Mulhouse en
Beifort kunnen bereiken, dat
is een ander lijn! Een kijken...
1...7...0...0...6... Hallo, port ze-
ven? Den jij het Mathieu?

Ja... goeie avond, Victor...
Hoe?... Verdraaid! Een Bel-
gische wagen, Engels merk...
blauw en beige... Begrepen!

Intussen geeft men in de Simca volle gas
en de Bentley verliest veld...

We halen ze in! Wat een slakken gang! Komen
je smokkelaars uit een operette, brigadier?

Zachtjes aan, jonge man! Doof je koplampen en
rij er zo dicht mogelijk achter, doch verlies geen
enkele beweging van de Bentley uit het oog! Ik schiet...

De brigadier doet zijn heip af, draait
het venster open, neemt de Bentley
in het vizier en schiet...

Verschillende kogels doorboren de achterkant van
de wagen...

Verduiveld! We worden berchoten!

Leg je wapen neer, we lopen geen gevaar!
Onze wagen is gepantserd en ik heb
iets beters...

Ploekeling slaat er, onder de rupsbroek van de Bentley,
den isert!... Klap open en eigenaarlijke nagels
met vier punten worden uitgetrouwd door de grote
wagen die in ziggen over de weg rijdt...

Rij draait vliegengang helemaal
op zij van de baan en kan een ramp
vermijden

Wel, wat denk je daarvan? Verander
je mening over mijn bandieten nog
niet? Ai!... Let op! Je gaat nu regel-
recht het graf in rijden! Oef wat 'n weg!

Hou je vast! Kijk, daar liggen
geen nagels meer. We kunnen
veruig over de autoweg rijden!

He hop! O maar... dat
is Aras! Kijk!

(Wordt voortgezet.)